

Zin in het alledaagse

Welk verhaal geeft uw leven zin? Trouw-lezers vertellen hun zingelevingsverhaal. In deze aflevering: Margriet de Jong (1974). 'Daar op dat duin voelde ik heel sterk: wat er ook op mijn pad komt, ik kan het aan, en ik zal blijven staan.'

'Ik bleef stevig rechtop staan, voeten in het zand.'

Tegenwind? Laat los en dein mee

tekst Peter Henk Steenhuis
foto Lars van den Brink

Tot drie jaar geleden had ik een leven als vele anderen: man, lieve kinderen, leuke baan, familie en vrienden. In de weekeinden deden we vaak dingen met het gezin, of we gingen naar vrienden of familie. We leken het perfecte stel. Maar doordat we erg moeilijke jaren achter de rug hadden, waren we elkaar langzaam kwijtgeraakt. En ik was niet gelukkig. Ik voelde me eenzaam, terwijl we samen waren. Tegelijk lukte het me niet daar iets aan te veranderen, en had ik niet de moed keuzes te maken.

Drie jaar geleden gingen we in november een weekendje weg. Naar Camperduin. Om uit te waaien en na te denken over onze relatie. Dat weekend stormde het nogal, niet alleen buiten. Ook in mij. Ik ging veel alleen op pad. Op een ochtend was het grijs en donker, de zee beukte tegen de duinen en de wind gierde om me heen. Boven op een duin bleef ik staan, daar had de wind vrij spel. Maar die had geen invloed op me. Ik bleef stevig rechtop staan, voeten in het zand.

Ineens kwam er een nummer van Ilse de Lange in mijn hoofd: 'here in the eye of the hurricane, strong enough to take the pain'. Er ging van alles door me heen. Wat voelde ik me krachtig! Maar vooral: wat er ook op mijn pad komt, ik kan het aan. En ik zal blij-

ven staan. Dat voelde ik, daar, op dat duin. Het was een sterk gevoel, dat me moed en durf gaf.

Die hurricane kwam vrij snel na dit weekend. En ik kreeg de volle laag. Mijn huwelijk was voorbij, ik ging het huis uit, en nam alleen het meest waardevolle mee: alle dingen die mijn kinderen voor me hadden gemaakt voor Moederdag, foto's en dierbare cadeautjes van vrienden en familie.

Het allerergste was dat ik door mijn keuze te willen scheiden het contact met mijn kinderen verloor. In de daaropvolgende moeilijke en verdrietige tijd had ik, naast de steun van familie, vrienden en mijn collega's, veel steun aan het sterke gevoel van die novemberdag.

Gelukkig had ik onderdak gekregen in een verbouwde schuur, die aan de rand van een natuurgebied lag. Ik begon er eindeloos te wandelen, in mijn eentje. Het wandelen zorgde ervoor dat ik mijn hoofd leeg kon maken. Daardoor kwam er ruimte voor andere dingen; ik zag reetjes, vossen, mooie vogels en de prachtigste bloemen.

In de eerstvolgende zomer ging ik alleen op fietsvakantie. Ik fietste iedere dag lange afstanden, met 's avonds een overnachting bij familie of vrienden. Fietsen is anders dan wandelen, intensiever, ik was lichamelijker bezig. Dat was fijn, nadat ik al die maanden veel in mijn hoofd had gezeten. Het gaf me nog meer rust, kracht en energie. Via Groningen fietste ik naar Friesland, daarna door naar de Noordoostpolder en via Overijssel naar Drenthe en daarna weer naar Groningen.

Door de warmte en de tegenwind was het best zwaar. In de Noordoostpolder had

ik op een dag veertig kilometer pal tegenwind: hoe harder ik ging trappen, hoe vermoeiender het was. Dat zou ik niet lang volhouden. Dus ging ik rustiger fietsen, waardoor de wind minder invloed op me had. Dat vond ik een mooie metafoor voor het leven! Want ook in het dagelijks leven had ik neiging bij tegenslag te gaan vechten. Zou het niet beter gaan als ik het losliet en met die tegenslag meedeinde?

'Het leven is niet maakbaar, maar wel bijzonder en kostbaar'

Margriet de Jong

Na deze fietsvakantie had ik de smaak van het alleen reizen te pakken en ben ik het Pieterpad gaan wandelen, in mijn eentje van noord naar zuid. Tijdens deze wandelingen leerde ik mezelf nog beter kennen, want ik was echt op mezelf aangewezen. Ik ontmoette ook bijzondere mensen, met wie ik mooie gesprekken heb gevoerd.

Op een keer kwam ik in het bos een oude man tegen, met wie ik aan de praat raakte over bomen. Hij wilde me iets laten zien. 'Vroeger', zei hij, 'werden de bossen netjes gehouden. Omgehaalde bomen haalde men meteen weg.' Hij wilde me laten zien dat dit

nu anders was. Bij een geblakerde en gehavende beuk, waar de bliksem ingeslagen was, vroeg hij me wat ik ervan vond. 'Mooi', zei ik. 'Wat mij betreft hoeft die niet weggehaald te worden, juist niet.' Dat vond hij ook! Hij vertelde mij dat hij er iets krachtigs in zag. 'Het hoort bij het leven', zei hij. 'Vroeger werden moeilijke dingen weggestopt, ik vind het een goede zaak dat dit nu niet meer gebeurt.' Ik was het met hem eens. We gingen daarna elk onze eigen weg.

Ondertussen ging de storm langzaam liggen, werd de wind een briesje, brak de zon steeds meer door en kalmeerde de zee. Mede door het wandelen kon ik het alleenzijn omarmen. Ik heb ervaren dat alleenzijn niet hoeft te betekenen dat je eenzaam bent. Door alleen te zijn heb ik mijzelf beter leren kennen. Zo heb ik ook een betere verbinding met de mensen om me heen.

Het belangrijkste is dat mijn kinderen weer meer in mijn leven zijn. De afgelopen vakantie ben ik met hen afzonderlijk op vakantie geweest. Daar ben ik erg dankbaar voor. Ook al zijn ze dan regelmatig online, ik geniet er ontzettend van als ze bij me zijn.

Ik wandel en fiets nog steeds in m'n eentje. Het Pieterpad kan ik bijna afvinken. Tegengwoordig maak ik onderweg natuurfoto's, die ik van een korte tekst voorzie en deel op Instagram. Zo hoop ik anderen ervan bewust te maken dat het leven niet maakbaar is, maar wel bijzonder en kostbaar."

Heeft u ook een zingelevingsverhaal te vertellen? Mail zingeving@trouw.nl. Bij deze verhalenreeks verschijnt ook een podcast. Ga naar trouw.nl/zininhetalledaagse.